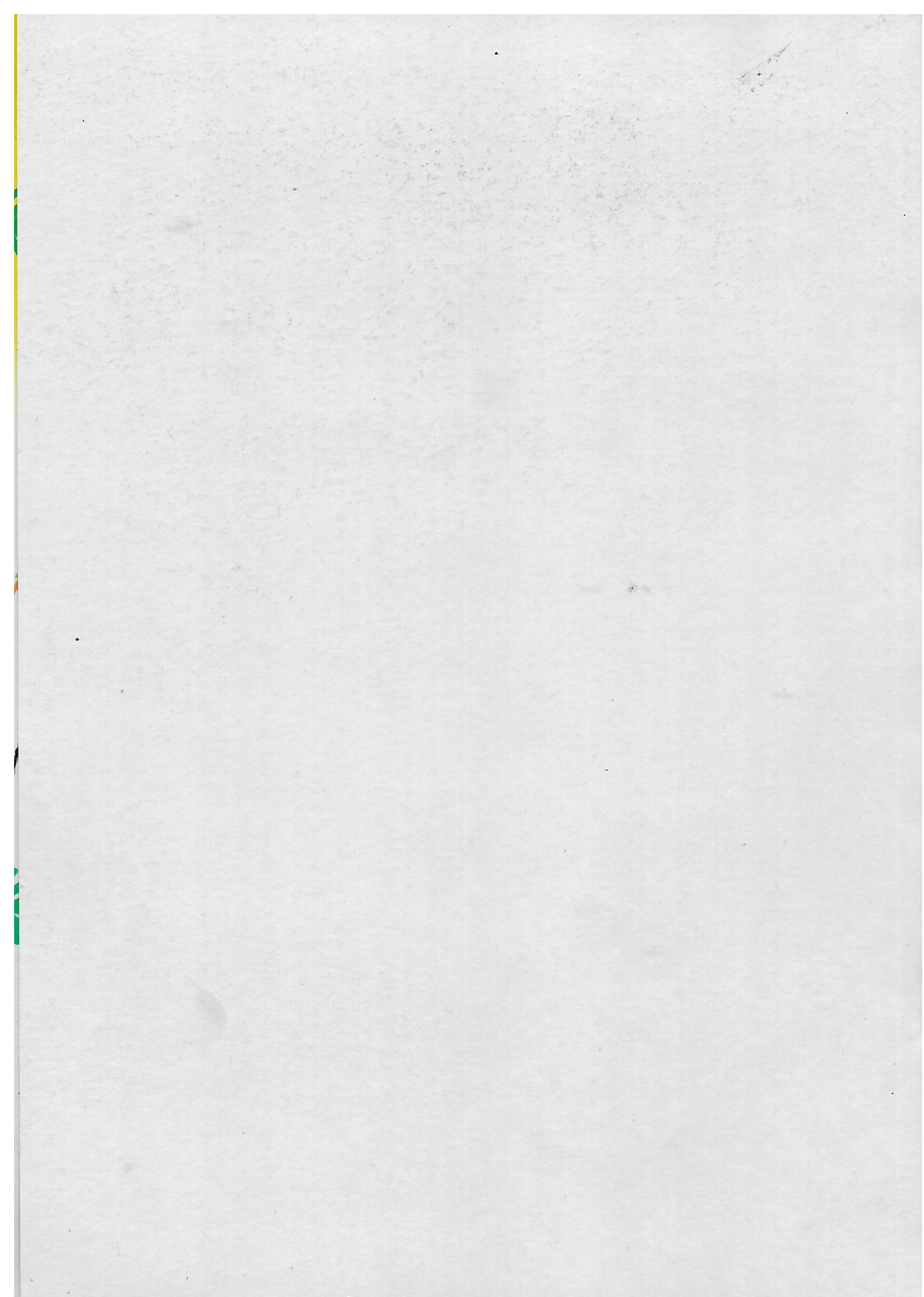

ජවාඩි තර්ජෙමානර්

ප්‍රියව්‍රගාන

ජලාඩි තර්ජෙමානත් භ්‍රමව්‍රගාත

පිටු
අන්දේසි කෙලේයිනිකොත්

පරිවර්තනය
රන්ජන දේවමිත්‍ර සේනාසිංහ

නැගෙනහිරින් හිරු පායා නැගුණා. ටිකෙන් ටික මහ පොළව උණුසුම් වුණා. දෙණි පිටි දිගේ මල් පිපී ගියා. නිල් පාට, කහ පාට, රෝස පාට මල්. ඒ මල් වටේ කැරකෙමින් ඉවසුමක් නැතිව මී මැස්සෝ 'ගුමු-ගුමු' නාද නංවනවා. සමනල්ලු සුළඟේ ඒ අතට මේ අතට පාවෙනවා.

ලේනෙක් අත්තෙන් අත්තට පැන පැන කෑම හොයනවා. නරියෙක් පඳුරක් අස්සේ සිරුවට මුවා වෙලා භාවෙකුට කුරුමාණාම් අල්ලනවා. පැත්තට කකුල් තිය තියා ඇවිදින වලස් පැටවෙක් ලැහැබ ඇතුළෙ හිමුටු කඩාගෙන කනවා.

විල අද්දර තිබුණු උස ගහක නිදාගෙන හිටි ටුක්-ටුක් බඩායි කියන වයසක කොට්ටෝරුවා ඇහැරුණොත් ඒ වෙලාවේ. ටුක්-ටුක් බඩායිට තිබුණො හයිස ඇති තියුණු හොටක්. පරුණ පයින් ගහක බිලයක් ඇතුළෙ තමයි එයා කුඩු හදාගෙන හිටියේ. රස්නෙ කාලෙටත් හීන කාලෙටත් එයා හිටියේ ඒකෙ.

ටුක්-ටුක් බඩායි තමයි කැලෑවේ දොස්තර. එයා වෙදකම් කරන්නේ ගස්වලට. ගස්වල පොත්ත හාරලා ඒකට යටින් ඉන්න කඳට හානි කරන කුරුමිණියන් එළියට ඇදලා දානවා, දළඹුවන් ඉවත් කරනවා.

මේ ටුක්-ටුක් බඩායි සීයත් එක්කමයි එයාගේ ඡුක්ටුගාන් මුහුපුරාත් පීවත්වුණෝ.

හැමදාම උදේට හිරු නැගෙනවත් එක්කම වවුලන් නිදාගන්න යන වෙලාවට තමයි ටුක්-ටුක් බඩායි එයාගේ රාජකාරි පටන්ගන්නේ. එයා ගස්වලට කොට කොටා හොයා බලනවා, මොකක් හෝ ගහක් ලෙඩවෙලාද

කියලා, කඳු විදින, පොතු කන
කුරුමිණියන් එහෙම ඇවිත්
ඉන්නවද කියලා.

ඒ විදියට ඉර බහින තුරුම ටුක්-
ටුක් බබායි සීයා වැඩ කරනවා.
ඒත් එයාගෙ මුහුපුරා සුක්ටුගාන්
මුළු දවසෙම සෙල්ලම. එක්කෝ
අත්තෙන් අත්තට පනිනවා, එක්කෝ
සමනලයින් පස්සේ පන්නනවා,
නැතිනම් තලගොයි පැටවුන් බය
කරනවා. රස්නෙ වැඩි වෙලාවට
විලට පැනලා නා ගන්නවා.

සුක්ටුගාන්ට මහන්සි දැනුනම,
නැතිනම් බඩගිනි වුණාම අර
පරණ පයින් ගහේ තියෙන ගෙදරට
පියාඹාගෙන යනවා. ඒ වෙලාවට
එයාට දවල් කෑම ලැස්තියි. ටුක්-
ටුක් බබායි සීයා හොටෙන් අරගෙන
ගෙනැල්ලා පලතුරැයි, දළඹුවොයි
කෑමට තියලා තියනවා.

ඔහොම ඉන්නකොට දවසක්දා
ටුක්-ටුක් බබායි සීයා ගෙදර ආවෙ
කලබලයෙන්. ඒවගේම එයාට දුකයි,
කේන්තියි.

“සුක්ටුගාන් පුතේ, ඔක්කොම
විනාස වෙන්නයි යන්නෙ. අපට
පහරදෙන්න කුරුමිණි සේනාවකුයි,
දළඹුවෝ බලඇණියකුයි ඇවිත්. මට
තනියෙම උන් පරද්දන්න අමාරැයි.
උඹ මගේ උදව්වට නාවොත්
වනාන්තරයම විනාස වෙලා යාවි.”

“සීයාට පිස්සුද?” සුක්ටුගාන්
පුදුමයෙන් කිව්වා. මේ පුංචි
කුරුමිණියන්ටත් පුළුවන්ද හැබෑට
මහා වනාන්තරයක් විනාස කරන්න?

ඒ වුණත් ළුක්ටුගාන් මුහුපුරා සීයාත් එක්ක වාද කරන්න ගියේ නෑ. නාරන්, රඹුටන් ගස් ටික බේරාගන්න සීයාත් එක්කම පිටත්වුණා.

සීයායි මුහුපුරායි මැරුණු නාරන් ගහක් තෝරාගත්තා. ළුක්ටුගාන් පහසුවට වාඩිවෙලා වලිගය කඳට හේත්තු කරලා විරිය අරගෙන කඳට කොටන්න පටන්ගත්තා. ගහේ පොතු ගැලවිලා හතර අතට විසිවුණා. ටුක්-ටුක් බබායි මුහුපුරාගෙ දස්කම් වර්ණනා කළා.

“හරියට හරි ළුක්ටුගාන්, මගෙ පුතා හරිම දක්ෂයෙක්.”

ඒත් ටික වේලාවකින් ළුක්ටුගාන්ට ඒ වැඩේ එපා වුණා. සීයාට කන් කෙඳිරිගාන්න පටන්ගත්තා.

“දැන් නම් හොඳටම මහන්සියි, තවත් නම් වැඩ කරන්න බෑ. හොටත් රිදෙනවා, බෙල්ලත් රිදෙනවා. දැන් මට නාගන්න යන්න දෙන්නකො.”

“හා, කමක් නෑ” ටුක්-ටුක් බබායි සීයා හිස වැණුවා. “විලට ගිහින් සැරයක් දෙකක් කිමිදිලා විගහින් ආපහු වරෙන්, අඳුර වැටෙන්න කලියෙන් කුරුමිණි උවදුර පලවා හරින්න ඕනෑ.”

ළුක්ටුගාන්ගෙ සතුට ඉහළවා ගියා. මහන්සියත් අමතක වුණා. වසා සිටි අත්තෙන් වේගයෙන් ඉගිලිලා ගිහින් සමනලුන් පස්සේ පන්නන්න පටන්ගත්තා.

මේ විදියට ගොඩාක් වෙලා විහේද වෙච් කාලය ගතකරනකොට
 ඡුක්ටුගාන් ඇත්තටම මහන්සි වුණා. ඒ වගේම බඩගින්නකුත් දැනුණා.
 එයාට පුරුදු දෙණි පිටියට ඉගිලිලා ගිය ඡුක්ටුගාන් ගඩාගෙඩි දෙකතුනක්
 හොයාගෙන එතැනදීම කා දැමීමා. ඊට පස්සේ විලෙන් නාගෙන ගෙදර
 බිලයට ආවා. පැදුරට වැටුණා විතරයි නින්ද ගියා.

එයාව නින්දෙන් අවදි කළේ ටුක්-ටුක් බබායි සීයා.

“අපොයි පුතේ, මොකද ආපහු වැඩට ආවෙ නැත්තේ? මුළු දවසම
 තනියමයි වැඩ කළේ. ඒ කරලත් කුරුමිණි උවදුර අහවර කරන්න පුළුවන්
 වුණේ නෑ. තාම හොඳටම අඳුර පාත්වෙලා නැති හන්දා හනිකට දෙන්නම
 යමු.”

“ආපහු ගස් පොතු කොටන්න?” ඡුක්ටුගාන් කෙඳිරිගගා ඇහුවා. “ඊට වඩා
 හොඳයි මං යනවා වවුල් රාළහාමි හම්බවෙන්න. එයාගෙන් ඉගෙනගන්න
 පුළුවන් ඉගිලෙන අතරවාරෙදීම කුරුමිණියන් අල්ලන හැටි. එතකොට
 සීයාට හෙට උදේට බලාගන්න පුළුවන් මං කී දෙනෙකු අල්ලාගෙන එනවාද
 කියලා.”

වවුල් රාළහාමි ජීවත් වුණු අතහැර දාපු ගේ ලඟට ආපු ඡුක්ටුගාන් පඳුරකට මුවාවෙලා බලාගෙන හිටියා.

රාත්‍රිය උදාවුණා. කණාමැදිරියො පහන් පත්තු කළා. බකමුණු අප්පු දඩයමට පිටත්වුණා. සද්දයක් නැතුව වවුල් රාළහාමි දෙණිපිටිය දිගේ ඉහිලිලා ගියා.

මැයි මාසෙට එන කුරුමිණියන් 'පට-පට' ගාලා වවුල් රාළහාමි අල්ලා ගන්නා හැටි ඡුක්ටුගාන් දැක්කා. ඊටත් වඩා කරුවලේ වුණත් වවුල් රාළහාමි කිසිම ගහක වැදුණේ නැති එකයි වැඩේ. ඡුක්ටුගාන් වවුල් රාළහාමි ලඟට පියාඹාගෙන ඇවිත් මෙහෙම ඇහුවා.

"කරුවලේ, මටත් කියා දෙන්නකො කරුවලේ මේ තරම් ඉක්මනට කුරුමිණියන් අල්ලන හැටි."

"කියාදෙන්න නම් බැරියැ" වවුල් රාළහාමි කිව්වා. "හැබැයි ඔයාගේ දිග හොටේ ඒ වැඩේට ගැළපෙන්නෙ නෑ. වැඩිය හොඳ කුරුමිණියන් ගස් පොතු අස්සෙන් අල්ලාගන්න බැලුවා නම්. අනික මගෙ වාගේ කන් දෙකකුත් ඔයාට නෑනෙ."

"ඔයාට මොකටද ඔය තරම් විශාල කන් දෙකක්?" ඡුක්ටුගාන් ඇහුවා.

"මොකටදැයි කියලා අහන්නෙ? මං කැලේ පියාඹනකොට හිනියට

හඬ පිටකරනවා. කරුවලේ ඒ හඬ ඇතට ඇදිලා යනවා. කුරුමිණියකුගෙ හරි ගහක හරි ඒ හඬ වැදුණම මේ කන් දෙකෙන් මට දැනගන්න පුළුවන්. කුරුමිණියකු වුණොත් අල්ලාගන්නවා, ගහක් හරි පඳුරක් හරි වුණොත් මගහැර යනවා.”

“එහෙමනම් මාත් ඒ විදිහටම කරලා බලන්න ඕනෑ” ළුක්ටුගාන් හිතුවා.

කැලෑවට උඩින් පියාඹලා යන අතරේ ළුක්ටුගාන් මහා හයිසෙන් කෑගාලා ඒ සද්දයේ දෝංකාරය ඇහෙන තුරු ඉගිලි ඉගිලි හිටියා. හැබැයි කිසිම සද්දයක් ඇහුණේ නෑ. එතකොටම ළුක්ටුගාන් ගහක කරටියේ හැපිලා බිම ඇදගෙන වැටුණා.

පහුවදාට එළිවුණා. බඩගින්නේ මිරිකිලා හිටි ළුක්ටුගාන් අමාරුවෙන් ගෙදර යන්න පිටත්වුණා. ඔහොම යනකොට ගෙම්බෙක් තණ පඳුරු ගැටිසුණු අගලකට බැහැලා කිසිම හැලහොල්මනක් නැතුව වාඩිවෙලා ඉන්නවා දැක්කා. එයා ළඟින්ම පුංචි කුඹියෙක් ගියා. ගෙම්බා දිව එළියට දාලා කුඹු පැංචව ගිලදාලා ආයෙන් සද්දයක් නැතුව ඉන්නවා. ඊට පස්සේ හංගොල්ලෙක් ගාට ගාට එනවා. ඊයකින් විදින්නා වාගේ ගෙම්බා දිව දික්කලා විතරයි හංගොල්ලා දිවේ ඇලුණා. ගෙම්බා උඹවත් ගිලදාලා ආයෙන් ගල්වුණා වගේ හිටියා. ඒ තවත් ගෙදුරක් තමන් ළඟට එනතුරු.

“මාත් මේ විදියට ඉඳලා බලන්න ඕනෑ” ළුක්ටුගාන් හිතුවා.

එයා දක්කා ගොළුබෙල්ලෙක් හත්තක් උඩින් බැහැලා හෙමින් හෙමින් එනවා. දිව එළියට දාලා ගොළුබෙල්ලාව අල්ලා ගන්න ඡුක්ටුගාන් වෙර දැරුවත් හරිගියේ නෑ. ගොළුබෙල්ලා කටුව ඇතුළෙ හැංගුණා. ආයෙ ඉතින් එයාව එළියට ගන්නවා බොරු.

හෙමිහිට ගෙමිබා ළඟට කිරිටුවුණු ඡුක්ටුගාන්, මේ තරම් ඉක්මනට කුහුඹින්, පණුවන් අල්ලාගන්නේ කොහොමද කියලා ඇහුවා.

“මගේ දිව දිගම දිගයි. ඒකේ පොඩි සතුන් ඇලෙනවා. ඒ වගේම වේගවත්, ඔයාගේ දිව වගේ නෙවෙයි. ඒක නිසා එක මැස්සෙකුටවත්, එක ගොළුබෙල්ලෙකුටවත් මගෙන් බේරිලා යන්න බෑ.”

ඔන්න ඔය විදියට ඡුක්ටුගාන් බඩගින්නෙම ගෙදර යන්න පිටත් වුණා.

එහෙම යනකොට දියකඩත්තක් වටේ ඇවිදින කොරවක්කෙකු තමන්ගේ දිග හොට බිම තියලා, ටිකක් වෙලා අහගෙන ඉඳලා, තෙල් බේරෙණ පණුවන්, පිලවු පොළව ඇතුළෙන් ඇඳලා ගන්නා හැටි ඡුක්ටුගාන් දැක්කා.

“මගේ හොටත් කොරවක්කගේ වගේම දිගයි, මටත් ඒ විදියට කෑම සොයාගන්න පුළුවන් වේවි” ළුක්ටුගාන් හිතුවා.

කොරවක්කා ළඟින් වාඩිවුණු ළුක්ටුගාන් තමන්ගේ හොටය මඩ ගොඩේ එබුවා. ඒත් කිසි දෙයක් හොයා ගන්න බැරිවුණා. හොටයේ මඩ ගෑවුණා විතරයි.

“ඔයා පණුවන්, පිලවුන් සොයාගන්නේ කොහොමද කියලා අනේ මටත් කියා දෙන්නකෝ” ළුක්ටුගාන් පින්සෙණ්ඩු වුණා. “මගේ හොටත් ඔයාගෙ වගේම දිගයි, ඒත් මට අල්ලාගන්න බෑනෙ.”

“හෙහ්-හෙහ්, මගේ හොටේ පිහිටෙන් මට අහන්න පුළුවන්, මොන පණුවා, මොන පිලවා කොතැනද ඉන්නේ කියලා. උඹට ඒ විදියට දැනගන්න පුළුවන්ද?”

“බැහැනෙ!” ළුක්ටුගාන් හිතුවා. “පොළව යට ඉන්න පණුවන්, පිලවුන් අල්ලා ගන්න මට තේරෙන්නේ නෑ. පොළව යට ඉන්න පණුවන්ගේ දැගෙලිලි අහගන්න පුළුවන් කොරවක්කාට ඇති පුදුම හොටක් මට ඇත්තෙ නෑනෙ. වවුල් රාළහාමිට වගේ, මැයි මාසෙට එන කුරුමිණියන් පියාඹන ගමන්ම අල්ලාගන්නත් මට බෑ. ගෙම්බා වගේ දිවෙන්න ඊතල විදින්නත් මට බෑ. පොත්ත යට හැංගිලා ඉන්න කුරුමිණියන් පිලවුන් අල්ලාගන්න ගස්වලට කොටනවා ඇරෙන්න දැන් ඉතින් වෙන දෙයක් ඇත්තේ නෑ. නොකළොත් බඩගින්නෙ මැරෙන්නයි වෙන්නෙ.”

ඔහොම හිතලා ඡුක්ටුගාන් ආපහු ගෙදර යන්න පිටත් වුණා. දැන් එයාගේ බිලය තියන පයින් ගහ, වීල පේන නොපෙනෙන දුර. ඒත් වටේට තිබුණු කැලේට මොකක් වෙලාද කියලා හිතාගන්නවත් බෑ. ගස්වල කොළ කහපාට වෙලා, සුරැට්ටු වගේ ඇඟර්ලා. බර්වි ගස්වල කොළ එහෙම පිටින්ම බිමට වැටිලා. කුරුලු ගී ඇහෙන්නෙන නෑ. පඳුරුවල එක කොළයක් නෑ. හාවෙකුට හැංගෙන්න තැනක් නෑ.

කැලේ කිසිම හැලහොල්මනක් නෑ. ඇහුණො, වේලුණු, මියෑදුණු කොළ මහ පොළවට වැටෙන සද්දෙ විතරයි.

ඡුක්ටුගාන් මහා හයිසෙන් කෑගාලා සීයාට අඬගැහුවා. ඒත් ඒකට කිසිම පිළිතුරක් ලැබුණේ නෑ. අහල හිටි ඉත්තෑවෙකුට විතරයි ඒ කෑගෑම ඇහුණො.

“ඒයි, උඹ මොකද කෑගාන්නේ?” ඉත්තෑවා ඇහුවා.

“මගෙ සීයා කොහේද? කැලේ සත්තු කොහේ ගිහින්ද?”

“කඳු විදින කුරුමිණියොයි, දළඹු සේනාවකුයි ඇවිත් අපේ කැලේ ආක්‍රමණය කරලා ගස්වල කොළ සේරම කා දාලා විනාශ කළා. සත්තු ඔක්කොම මෙහෙ අතෑරලා යන්න ගියා. කන්න කිසිම දෙයක් නැති වුණා. මුවාවෙන්න හෙවණකුත් නැති වුණා. කුරුමිණියන්, දළඹුවන් කා දමලා කැලෑව බේරාගන්න උඹගේ සීයා කුරුලු බළඇණියක් සංවිධානය කරන්න ගියා. ඒ වෙලාවෙ උඹ කොහේද හැබෑට හිටියේ ඡුක්ටුගාන්? ඇයි උඹ සීයාට උදව් කළේ නැත්තේ?”

සුක්ඛගාන් කිසිම උත්තරයක් නොදී එයාගේ නිවස පැත්තට හැරීලා ඉගිල ගියා. පයින් ගහ කිට්ටුවට එනකොට එයා දැක්කා ටුක් ටුක් බබායි සීයා වේගයෙන් එන හැටි. එයාගේ පිටිපස්සෙන් විශාල කුරුලු බලආණියක්. නිල් කොබෙයියෝ, බට්ටිව්වෝ, සුටික්කෝ, මලින්තෝ.

ඒත් එක්කම මුළු කැලයම නව පණක් ලැබුවා වාගේ වුණා. කොට්ටෝරුවා හොටයෙන් ගස් පොතු වලට කොට කොටා පිලවු, කුරුමිණියන් බැහැ ගන්නවා. උන්ගේ පිටිපසින් 'රං' ගාලා පියාඹලා ඇවිත් නිල් කොබෙයියෝගේ ගස් පරීක්ෂා කර බලනවා, පොතු කන කුරුමිණියකු එහෙම හොරෙන්වත් හැංගිලා ඉන්නවද කියලා. කැරල්ල ඔලුව පොළව පැත්තට හරවාගෙන කඳු දිගේ පහළට බැහැරගෙන එන්නෙ ඇතුළට ගල් විදගෙන හැංගිලා ඉන්න කඳුවිදින කුරුමිණියන් ඔක්කොම අල්ලාගෙන. බට්ටිව්වෝ, සුටික්කෝ, මලින්තෝ ඉගිලි ඉගිලි අතු, කොළවල වහලා ඉන්න දළඹුවන් අල්ලා ගන්නවා.

ටුක් ටුක් බබායි සීයා සුක්ඛගාන් මුහුපුරා ඉන්නවා දැකලා කෑගෑවා.

"විගහින් මෙහෙට ඇවිත් කැලේ බේරාගන්න උදව්වෙයන්!"

සුක්ඛගාන් පියාඹලා ඇවිත් ටුක් ටුක් බබායි සීයා ළගින් පයින් ගහේ වාඩි වෙලා, වලිගය කඳුට හේත්තු කරලා වීරිය අරගෙන හොටෙන් ඇන ඇන පොත්ත පරීක්ෂා කරන්න පටන්ගත්තා. පොතු කන එක කුරුමිණියකු ඇදලා අරගෙන කෑවා. හොඳ රසයි! තවත් එකකුට අල්ලාගත්තා. උඹවත් ගිලදැමිමා.

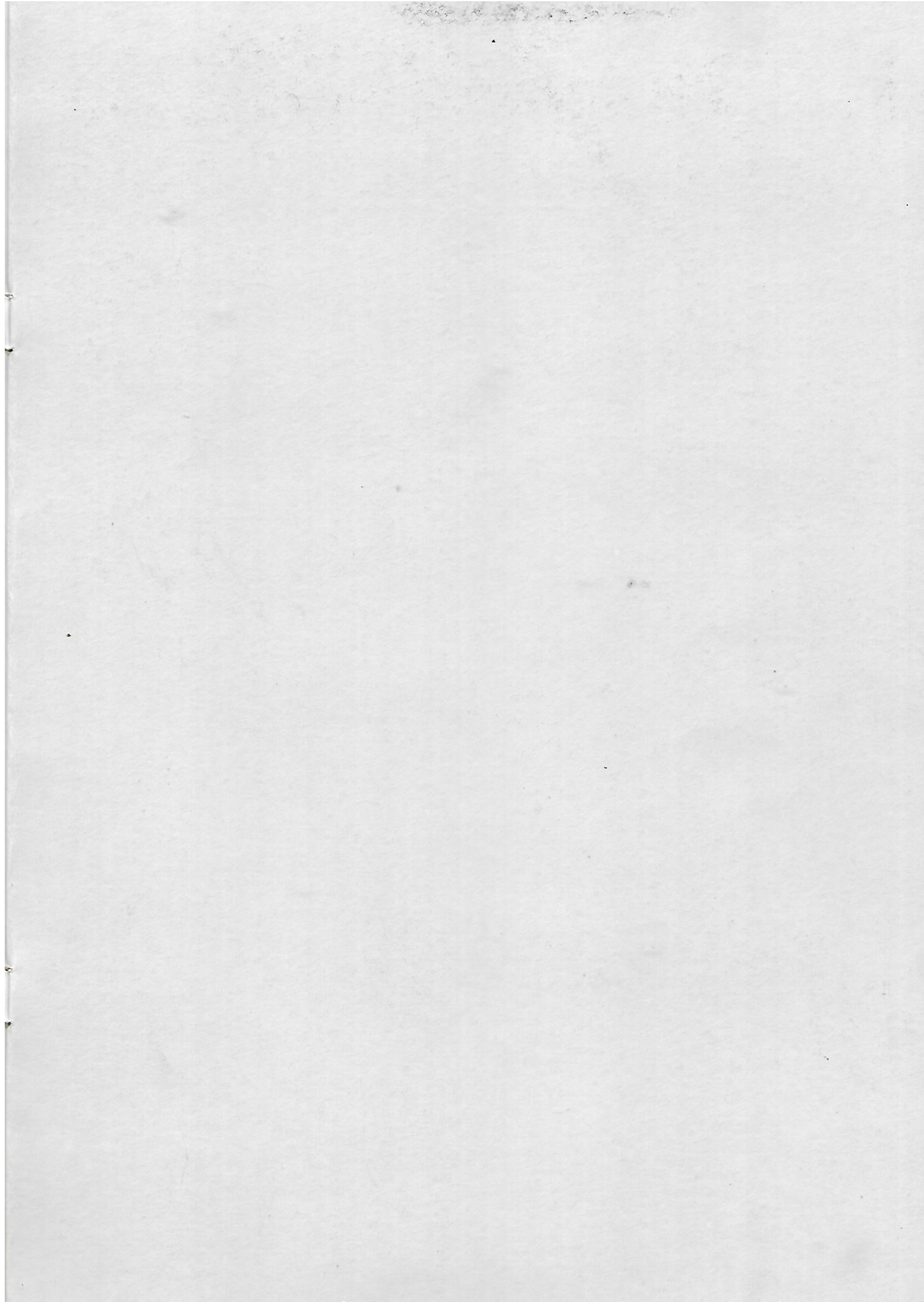

කුරුලු බලඇණිය ඔය විදියට මුළු දවසම වැඩ කළා. හැන්දෑ වෙනකොට කැලේට හානි කරන එක කුරුමේණියකුවත්, බඩපහරි දළඹුවකුවත් ඉතුරු වුණේ නෑ.

පහුවදා උදේ වෙනකොට බර්ඩ් ගස් නැවත ඉපදිලා වගේ සන්තෝසෙන් හිටියා. ඒවායේ කොළ සුළඟට 'සිලි-සිලි' ගා නැටුවා. ආයෙන් සමනලුන් මල් ගොමු අතරෙ පියෑඹුවා. හාවුන් ඇවිත් සෙල්ලම් කරන්නත් උඩු පිණුම්, බඩ පිණුම් ගහලා දඟලන්නත් පටන් ගත්තා. වලස් පුංචාව නාවාගෙන යන්න වලස් හාමිනෙන් විල දිහාවට ආවා. පැටවුන්ට උදේ කෑමට දෙන්න පිටේ කුරුවල අමුණාගෙන ඉත්තෑ හාමිනෙන් ලොකුම ලොකු හත්තක් අරගෙන ගියා.

“පුත්ටුගානි, මගෙ පුතේ” ටුක් ටුක් බබායි සීයා මුහුපුරාට කතා කළා. “දැන් ඉස්සර වගේ නෙවෙයි, උඹ දැන් ලොකු මිනිහෙක්. දැන් උඹ තනියම කෑම සොයාගන්න දන්නවා. ගස්වලට බේත් කරන්නත් දන්නවා. ඉතින් දැන් කැලෑවට හානි කරන අය අල්ලාගෙන කැලෑ රැකගන්න අපි හැමෝම එකතුවෙමු!”

පරිවර්තනය
රන්ජන දේවමිත්‍ර සේනාසිංහ

Kanol Publishing House

1196/4, Kottawa Road, Pannipitiya

Tel: 011 4336778, 071 3493447

kanolpublish@gmail.com

kanolbooks.blogspot.com

ISBN 978-955-1979-76-8

9 789551 979768

Rs. 150/-